

CYCLI DER BEWUSTWORDING

1 juli 1968

Goedenavond vrienden,

Ik moet toegeven dat ik mij in een voor mij wat ongewone situatie bevind, maar dat neemt niet weg, dat we op tijd beginnen. De spreker van deze woorden is niet alwetend, wij zijn niet onfeilbaar. Ik hoop dus, dat u zelf zult willen nadenken. Dan hebben we het onderwerp van vanavond; Cycli der bewustwording!

Ik neem aan dat een ieder van u weet wat een cyclus is: een vaste volgorde die eindigt op haar beginpunt, althans een daarmee vergelijkbaar punt. Bewustwording is niet misschien zoals u denkt een proces van voortdurend klimmen. Het is een proces, waarbij je als mens of geest begint met een besef. Uit dat besef ontstaat een visie op een wereld, op een leven, op jezelf. Uit die visie ontstaat de daad, dus de behoefte om jezelf uit te drukken, jezelf te bevestigen. Hierdoor ontstaat ervaring.

Maar ervaring verandert nog niet, zoals u trouwens in vele gevallen hebt kunnen constateren, neem ik aan, op de wereld. Die ervaring moet geconsolideerd worden door oorzaak en gevolgwerkingen. Dan komt er een rustpunt en dat rustpunt noem ik overpeinzing. Dan gaan we beseffen wat er aan de hand is. We beginnen dus weer met een besef. Vandaar gaan we weer verder; Op deze wijze speelt zich dat af. Nu zult u wel begrijpen, dat een dergelijke cyclus niet alleen beperkt blijft tot een enkel mens. Voor één mens kun je dat zeggen, maar wanneer je een hele groep mensen hebt met een gemiddelde mentaliteit, dan moet ook voor deze mensen een ogenblik komen, dat deze hele groep een bepaald besef heeft. Ze doorloopt allerhand denkbeelden, ideeën; ze brengt alles in praktijk en dan op een gegeven ogenblik ontdekt ze dus; hé, ik kan niet verder meer, er ontstaat een zekere bezinning. Uit die bezinning komt dan een oorzaak en gevolgwerking en deze groep komt wederom tot een nieuw besef. En als een groep dat doet, dan zult u begrijpen dat dat heel wat langer duurt dan bij een individu, dat is ook heel begrijpelijk trouwens. Als u dus een mens wilt opvoeden, nou, dat gaat nogal. Om een kind op te voeden, dat het geen vuil overal rond zich deponiert, daar heb je voor nodig ongeveer een jaar of vier, vijf. Om het Nederlandse volk op te voeden, zodat het niet overal vuil rond zich deponiert heb je ongeveer twee eeuwen nodig.

Dit is natuurlijk geen juiste vergelijking, maar het geeft u een denkbeeld. En nu spreken wij dus in de bewustwording niet alleen van de persoonlijke cyclus, maar we spreken daarnaast van de groepscyclus. Want elk individu is anders.

Iedereen is een klein beetje anders dan een ander. Wanneer je teveel anders bent geef je het niet toe, of je wordt een minderheidsgroep, die verdrukt wordt. Dit laatste is een moderne term ervoor, vroeger zei je gewoon, wie zich niet aanpast, die krijgt op z'n duvel. En de grote moeilijkheid daarbij is nu, dat we dus een hoofdgroep hebben, en een aantal individuele secundaire groepen.

U kunt zich dat voorstellen als een soort universiteit. Of nee, een highschool is beter, een Amerikaanse highschool. Daar hebt u een aantal keuzevakken en een aantal hoofdvakken. Die hoofdvakken die behoren bij uw werkelijke groep.

Maar daarnaast zijn er andere dingen, die u intrigeren, waar u zich mee bezig gaat houden en daardoor kunt u dus ook op dat terrein nog weer met een andere groep meegaan. Maar de hoofdgroep is altijd bepalend.

De nevgroep vormt dan de aanleiding tot wat wij noemen, tussenincarnaties. Ja, en dan zit ik meteen in incarnaties. Daar moet ik voorzichtig mee zijn, anders wordt het een bespreking van het al of niet mogelijk zijn van de reïncarnatie en daar heb ik geen zin in. Maar misschien kunt u het zich wel zo voorstellen. Egypte! Basis van de cultuur, feodaal, magische structuur. De onderworpenheid van de mens aan in feite bovennatuurlijke krachten, die vooruit gerepresenteerd worden door de - ja, geef ze maar een naam - oligarchieën. De mannen van

de kerk, de mannen van de staat, allemaal met een of andere bijzondere functie, bijzondere eigenschappen, bijzondere geestelijke krachten. Deze mens leert magisch denken. Maar als hij eenmaal aan het magisch denken is geslagen en dat past bij zijn wezen - en dat zal voor een groot gedeelte van de Egyptenaren waar zijn geweest - dan kun je van zo iemand niet verwachten, dat hij nu ineens in een technische wereld zonder meer incarneert. Hij moet eerst een tussenfase hebben.

Dus de Egyptenaren krijgen een fase van, laten we zeggen, 800 na Chr. waarin bijgeloof en magie langzaam maar zeker in zich een vasthoudende wetenschap krijgen. Tenminste, hier in het westen. Vandaaruit kun je dan nog een incarnatie verwachten, van laten we zeggen, rond 1600. En zo iemand zal zich dan ongetwijfeld hebben bezig gehouden met de alchemie of met de mystieke zaken van de kerk. Maar ondertussen leert hij dus ook dat er vakmanschap los kan staan van magie. En daardoor kan hij dan ook in deze twintigste eeuw incarneren. Dat is dus heel begrijpelijk.

Maar nu zullen er Egyptenaren zijn, die deze tussenfase niet nemen. Die mensen blijven bij hun magisch denken. Zo iemand, die magisch denkt, die kan in deze eeuw wel incarneren, maar nu kan hij dat niet doen als een ingenieur, of als een medicus. Dat gaat niet. Hij kan het niet doen als iemand die werkelijk wetenschappelijk denkt. Zijn wetenschap moet voor hem tot magische formule kunnen worden. Hij kan dus priester worden, theoloog, politicus. Dat soort dingen gaan wel.

En op deze manier ziet u dus dat die incarnatiecycli nogal eens eigenaardig in elkaar kunnen zitten. Nu is een incarnatiecyclus op zichzelf natuurlijk heel persoonlijk. Je kunt nooit zeggen: in het jaar 8 is die en die groep geïncarneerd, dus in het jaar 1898 komen ze weer terug.

Een groot gedeelte ervan zal terugkomen. De anderen echter, en dat is nu het typerende, halen in. Het is als het ware of ze even zijn blijven zitten, gefaald hebben bij een examen, bijgewerkt worden en dan toch weer met de klas mee mogen.

Vraag: Dat inhalen, doen ze dat een Gene Zijde, of doen ze dat hier?

Antwoord: Dat ligt er aan. Het kan met incarnaties gebeuren, het kan ook gebeuren op geestelijk niveau. Ja, dat brengt me op een heel ander chapter. Vindt u het erg als ik even een zijspoor opschiet? Er is namelijk dit: wanneer u zo bezig bent over die incarnaties, dan maakt u zo'n heel sterk verschil mee in onze wereld. De stoffelijke wereld, zegt u bij ons, dat is dan de andere kant. Maar is dat eigenlijk wel zo?

U denkt het zo, maar u bent toch een eenheid, u bent toch een wezen. Die geest en die materie is toch allemaal één geheel. U gaat dus zeggen; dat heb ik in de school geleerd, en dat erbuiten. Is het nou van belang waar u het leert? Nee, wanneer u het maar leert, nietwaar? Zo is het hier ook. Je zou het misschien het gemakkelijkst zo kunnen zeggen; datgene wat mens wordt genoemd, is een extensie van een tijdloze persoonlijkheid, die in grotelijke totaliteit bestaat. Deze existentie en vele andere existenties hebben ten doel door een realisatie van de mogelijkheden van het 'totaal ik' van, dit van zichzelf bewust te maken en zo bewust en doelmatig deel te doen hebben aan de tijdloze totaliteit waarin het zijn plaats heeft. Daar komt het op neer.

Zo is het eigenlijk nog veel eenvoudiger; God zit niet aan de buitenkant van de mensen. Helemaal niet. God zit niet daar en God zit niet in de kerk. Ik vind het altijd zo gek dat de mensen zeggen: ik ga God even gedag zeggen, en dan gaan ze naar de St. Vitus of zo. Waarom? Uiteindelijk, God is in je. God is de totaliteit van je bestaan.

Wanneer je God erkent, groeit je God. Dat is ook weer zoiets. Wanneer je beseft dat je niet alleen bestaat, ben je met God.

Het naar buiten willen schuiven blijkt dus uit die vraag van de incarnaties. Gebeurt dat nou hier of aan de andere kant. Dat is een poging om de zaak uit elkaar te schuiven. Je kunt het niet uit elkaar schuiven, want het is een geheel. En zo is een incarnatiecyclus dus een fase waarin realisatie wordt bereikt. Doordat 'totale ik'. Niet alleen door het menselijke ik. En daaruit volgt dus ook weer dat wanneer groepen een dergelijke bewustwordingscyclus kennen, deze groepen ergens als een totaliteit moeten bestaan. Ik kan zeggen, dat ik mens ben geweest. Ik behoor tot de mensheid. Dan hoor ik in die mensheid nog tot een bepaald ras. En nu bedoel ik hiermee niet; Neger of Aziaat of wat anders, ik bedoel een bepaalde ontwikkelingscyclus van de totale

mensheid. Daar ben ik deel van. En als deel daarvan kan ik niet buiten dat geheel om gaan. Laat ik het zo zeggen: ik ben gebonden aan die totaliteit.

En nu kunt u weer gaan zeggen, ja maar, zijn we dan niet vrij? Ja, we zijn vrij binnen onze mogelijkheden. Maar ons voorstellingsvermogen wordt door die totaliteit waar we deel van uitmaken nu eenmaal begrensd. Nu moet ik weer terug naar die cycli.

Een cyclus begint nooit bij de mens. De eerste cyclus begint met Leven, zonder meer. Daarom kunnen wij aannemen dat de eerste bewustwordingscyclus in de geest plaatsvindt. Maar de ervaringen in de geest zijn oriënterend. Het is het erkennen van het ik en het niet-ik. Onderscheid dus tussen jezelf en het andere. En vanuit het onderscheid bouw je een benadering van het andere op. Deze benadering is dan beslissend voor de verdere ontwikkeling. Dus voor de volgende bewustwordingscyclus.

En nu zult u begrijpen, dat je in het begin misschien vier kanten uitkunt. Maar er zullen entiteiten zijn die een van die kanten kiezen. Degenen, die zo dezelfde kant hebben gekozen, komen gezamenlijk in de volgende fase van bewustzijn en dan geestelijk gebonden met materie zonder dat je daarbij zegt, ik lééf in de materie. Daar worden ze allen tezamen ingebracht en daar zijn de mogelijkheden iets groter. We krijgen dus een soort verdeling. We beginnen net als bij een stamboom: boven met misschien twee mogelijkheden; Ik en niet-Ik. Maar van daaruit rafelt zich dat uit, het worden er steeds meer. Tot op een bepaald ogenblik alle mogelijkheden die er in de mensheid van een bepaald ras bestaan, zijn gerealiseerd. De keuzemogelijkheden. En aangezien ieder de neiging heeft om verder te bouwen zal hij dus, verder naar binnen bouwende buitenbeentjes weer bij het middenpad voegen. De voorstelling die je dan ook kunt maken van de bewustwording in zijn totaliteit is een ruit. Een staande ruit. Dan kun je zeggen, we gaan van beneden af, we gaan van boven af, dat maakt geen verschil uit. We gaan dus naar een wijdere wereld omdat wij in die wijdere wereld veel meer mogelijkheden hebben. De mens is dus een van de vlakken die liggen op de middellijn van de ruit ongeveer. Op dit punt zijn het aantal mogelijkheden het grootst. En daardoor kan men zeggen, het aantal herhalingsincarnaties of bewustwordingscycli zullen in de periode van mens-zijn daarin, en er kort voorafgegaan en er kort op volgende, het talrijkste zijn.

De veelheid, diversiteit, is het grootst in de mensheid. Nooit over gedacht misschien?

U hebt altijd gedacht dat er veel meer mogelijkheden waren. Maar rond de mensheid (het zijn ongeveer tien fasen alles bij elkaar), de mensheid is er een van. Die tien fasen omvatten de grootste reeks mogelijkheden. Daarna gaan we terug omdat wij in het begin ons contact met de buitenwereld hebben opgebouwd.

Wanneer elke bewustwordingscyclus in zich eindigt met een nieuw besef naar buiten toe, dan komt er een ogenblik, dat we die buitenwereld kennen. De mens leeft in een voorstellingswereld. Deze houdt in dat hij de feiten op zijn manier ziet. Zoals een kleurenblinde, bij wijze van spreken, anders ziet dan iemand die kleuren kent. Zo heeft ook elk mens zijn eigen denkbeelden. Door die denkbeelden wordt de werkelijkheid door hem gekleurd. Gekleurde werkelijkheid.... of moet ik zeggen illusie? Die heeft echter een aspect in de menselijke periode waar men nog al eens aan voorbij gaat. Het is namelijk een behoefte om het eenvoudig te maken. En eenvoudiger maken kun je de zaak alleen, wanneer je de effecten van buitenaf herleidt tot effecten van jezelf. Daarmee ziet u dus dat we na de mensheid in zijn hoogste vorm al die teruggang krijgen. We krijgen eliminatie van de illusie en daarmee van vele mogelijkheden en daarvoor in de plaats krijgen we realiteit.

Die cycli kunnen we dan onderscheiden in de groepscycli en in de persoonlijkheidscycli. Elke groepscyclus kenmerkt zich door ontwikkeling, die bij het geheel van degenen die tot de groep behoren, regelmatig en ongeveer gelijk tot stand komt. De tussenfase, de fasen dus waarin de zaak geconcretiseerd moet worden, die kunnen sterk verschillen.

Laat me maar weer een voorbeeld geven.

Een van de Batavieren is op een houtvlot, met de schedel van een verslagen vijand in zijn handen, vol bier, de rij af komen zakken. Het is gek, het had beter de Maas kunnen zijn, want in België is het bierverbruik groter, maar goed, hij komt de Rijn afzakken. Hij heeft hier geleefd.

Nu zijn er een heel stel Batavieren die slaan een hele hoop over en worden prompt Edelgermaan! Ja, dat zijn natuurlijk alleen de Batavieren uit het geschiedenisboekje; we praten niet over de echte nu.... Maar het is ook maar als voorbeeldje bedoeld.

Maar er zitten dus een stelletje Batavieren bij, die hebben gedacht: ja, wanneer we nu eens nieuwe wapens zouden hebben. Dat zijn de mensen die waarschijnlijk in de Riddertijd geleefd hebben en hebben meegemaakt dat het buskruit werd uitgevonden, zoals u weet door de eerste luchtvaarder Berthold Schwarz. Ja, tenminste in Europa. De Chinezen hadden het al eerder, maar die hadden zov eel eerder. Die zijn ook veel eerder gek op het ogenblik dan een Europeaan, het is alleen de vraag of ze ook veel eerder hun gezonde verstand terug zullen vinden! Maar daar gaat het nu niet om. Waar het nu om gaat is dit; die kunnen drie, vier zelfs vijf incarnaties afgewerkt hebben, maar dan op een gegeven ogenblik, laten we zeggen, na een kleine 2000 jaar komen ze bij elkaar. Dan hebben ze allemaal wel verschillende ervaringen doorgemaakt, maar hun conclusie van geestelijk leven plus eventuele materiële incarnaties is zodanig dat ze elkaar begrijpen.

En dat begrijpen betekent dat ze een wereld delen. Ook als mens. Want bij de mens is de interpretatie van de feiten een groot gedeelte van_zijn beleven En de mensen die een verkeerde zaak begrijpen, beleven het ook gelijk. Zo'n groep kan dus een cyclus hebben, maar die cyclus staat nooit vast in tijd. Er zijn cycli bij, die bijna 3000 jaar lopen voor sommige groepen. Andere groepen hebben cycli, die lopen ongeveer 700 jaar, dat is de kleinste groeps cyclus, tot.... ongeveer 1500 jaar. Dat is dus heel opvallend. Er zijn dus groepen die vele malen samenkomen, er zijn groepen die meer aan vrije studie doen als het ware, en die maar zo nu en dan bij elkaar komen.

Wanneer u behoort tot een groep, dan is het duidelijk, dat u de gelijkgezinde, degenen die ongeveer bij u passen, onverschillig of ze nu uw vijanden zijn of uw vrienden, dat maakt geen verschil uit, regelmatig aan zult treffen; niet altijd dezelfde, en ook niet altijd in dezelfde relatie. Dat is duidelijk, maar u ontmoet elkaar regelmatig. Zo zult u dus in de hoofdgroep, een klein groepje hebben, waar u in uw leven mee in contact komt.

Het contact met degenen die tot uw groep behoren kentekent zich, (in de stof tenminste. Ik kan het in de geest beschrijven, maar dan snapt u er toch niets van, denk ik, maar u kunt er anders naar vragen na de pauze) speelt zich als volgt af:

1. Het contact houdt wederzijdse herkenning in, een zekere wederkerige sympathie. Deze wederkerige herkenning en sympathie is een begrip. Dus het is niet: wat vind ik hem of haar lief of aardig. Het kan wel zijn dat je zegt: het is een ellendeling, maar op zo'n manier dat je hem nog moet bewonderen ook. Begrip dus.
2. In de tweede plaats. De sterke, intense contacten, die men heel vaak ziet als gevolg van vorige incarnaties, zullen, voor zover dit groepsincarnaties betreft van grote orde, zeldzaam voorkomen. Er is eerder sprake van een samenwerking en een gedachte-uitwisseling, dan van in de clinch gaan, en dergelijke. Hieruit kunt u dus concluderen dat u in uw eigen leven zeer waarschijnlijk een aantal mensen hebt, waar u begrip voor hebt, maar die u niet al te vaak zult zien, ze zitten niet op uw lip. Maar u hebt begrip voor hen en zij voor u; waardering.

Typerend is, dat je elkaar, vooral wanneer het om bepaalde idealen en principiële dingen gaat, met een half woord begrijpt. Verder is opvallend, dat bij die mensen die tot een kleinere groep behoren, vaak de neiging bestaat om terug te grijpen op bepaalde historische aspecten.

Slechts diegenen die incarneren als groep met sterke persoonlijke relaties (en dat zijn meestal zeer kleine groepen) zullen ook op aarde de neiging tot persoonlijke relatie kennen. Maar dat zijn kleine groepen, en eerlijk gezegd zijn het zeker niet de belangrijkste aspecten van de totale bewustwording.

Dan gaan we nu kijken naar de persoonlijke cycli om te proberen daar iets op te bouwen.

Bewustzijn kan pas ontstaan wanneer vergelijkingswaarde is gevonden, anders gezegd, bewustwording is niet alleen een kwestie van nadenken, maar ook van ervaring. Daar de

ervaring altijd nodig is voordat het besef kan komen, zullen wij dus altijd in een mensenleven perioden kennen, waarin een mens spontaan is, waarin hij, als het ware, niet denkt en eerst doet. Dan komt de periode dat hij meer denkt dan doet. Dan komt een periode dat hij eerst denkt en dan doet, en die perioden zult u in uw eigen leven ook wel tegen zijn gekomen. Er zijn perioden die u hartstochtelijk, onredelijk hebt geaccepteerd, zo onredelijk, dat u het nu nog probeert goed te praten, misschien.

Er zijn perioden geweest, dat u voor uzelf wist, dat u veel meer had kunnen doen en bereiken, maar dat u er meer over zat na te denken, dan wat anders. Dat zijn fasen van bewustwording.

Maar wil de bewustwording waarde hebben, dan moet ik punt a: Ervaren. Met het besef dat ik heb moet ik dus ervaring opdoen. Die ervaringen, en dat is nu de grote moeilijkheid, moeten in zo groot mogelijke waarheid geaccepteerd worden. Zodra ik voor mijzelf begin de zaak te vervalsen, dan deugt het niet. U hebt zin om door te rijden het verkeer en u begint net zolang te redeneren dat u eerlijk ervan overtuigd bent: rood betekent doorrijden. In het ziekenhuis kunt u dan foeteren op al die anderen, die dat niet wisten of u kunt beseffen dat u een dwaasheid hebt uitgehaald. Foetert u op al die anderen omdat zij het niet wisten, dan gaat u waarschijnlijk een moeilijke toekomst tegemoet. Dat begrijpt u wel. Maar is het dan in een persoonlijke bewustwording niet precies hetzelfde? Ik mag stomiteiten uithalen, dat geeft helemaal niet, wanneer ik dan maar besef, dat het stomiteiten zijn. Degene, die toegeeft, dat hij stom heeft gedaan, die zal niet voor een tweede keer door rood licht rijden. Die riskeert het niet meer. En op dezelfde manier; een mens, die ervaring heeft opgedaan heeft voor zich misschien bepaalde dingen geëlimineerd uit zijn leven dat hij zegt, daar begin ik niet meer aan. Op deze manier is dus elk besef dat uit ervaring voort komt, bepalend en oriënterend voor verdere ervaring.

Dit is oorzaak en gevolg, zegt men dan. Maar oorzaak en gevolg kan ik alleen maar reëel begrijpen en ook enigszins leiden en beheersen wanneer ik eerlijk ben. Daarom stelt men: in de persoonlijke bewustwordingscyclus is altijd bij het eerste besef belangrijk, de wijze waarop het ik zichzelf realiseert. Dus de manier waarop je jezelf waarmaakt voor jezelf. Pas van daaruit komt de ervaring. Bij elke ervaring is niet de ervaring op zichzelf belangrijk, maar wel het feit dat men deze ervaring weet te herleiden tot een algemene realiteit. Zodat men dus zijn eigen misvattingen uit de weg weet te ruimen. Heeft men ook dat gedaan, dan komt uit een veelheid van ervaringen op den duur een benadering, niet meer van de facetten van het mens-zijn, de gebeurtenissen, maar van het mens-zijn zelf.

Elke erkenning van het mens-zijn zelf zal bij de grondwaarden van het bestaan als mens dus beseft worden en is de basis voor een beheersing waarbij men niet meer slaaf van zijn milieu, maar meester van zijn milieu kan zijn. Maar ieder die meester kan zijn in zijn milieu, wil het graag worden, want de mens streeft ergens in feite naar macht, naar gezag. Nu kunt u zeggen dat dit helemaal niet waar is, dat u buitengewoon dienstvaardig en behulpzaam bent en al die dingen meer. Ik neem het ook onmiddellijk aan, maar ook daarmee tracht u een zeker belang uit te drukken. U wilt bv. onmisbaar zijn. Maar onmisbaar zijn wil zeggen, een middel hebben om pressie uit te oefenen op een ander. Dus macht is een factor waar een mens naar streeft. De geest ook. Alleen dat streven naar macht kan gebaseerd zijn op de werkelijkheid en dan betekent macht gelijktijdig dienstbaarheid. Door datgene wat ik doe in de totaliteit bepaal ik de waarde die ik bezit voor de totaliteit en daardoor het gezag, dat ik ontleen aan die totaliteit. Daarom zal dus een incarnatie, waarbij de wijsheid is gevonden, het mens-zijn enigszins begrepen wordt, veelal gevolgd worden door een gezagsincarnatie, waarbij men dan probeert met zijn wijsheid anderen ten goede te voeren.

Want de mens moet nog leren begrijpen, dat zijn wijsheid niet de wijsheid van een ander is. Dat er heel veel wegen zijn, die alle tot hetzelfde doel kunnen voeren. En dat de weg die de een normaal kan gaan, voor de ander onbegaanbaar is. Dit vinden we enigszins terug in de oude Hindoeleer.

U weet het allemaal, je begint er als soutra, als boer, wanneer je mislukt word je paria, uitgeworpene, anders werk je je op, je komt in de koopmansstand, de krijgsmansstand en je komt bij de brahmaan d.w.z. dat is de trap van de meergeborene. Maar dat blijkt nu niet altijd

waar te zijn. Er zijn nm. en daar moeten we wel teruggaan tot de eerste Veda - de latere, hebben de zaak allemaal geformaliseerd - dan vinden we daar nm. de opmerking dat de wijze soms terugkeert om te strijden, m.a.w. hij wordt krijgsman. En wanneer we dan eens kijken wat er allemaal in die verschillende Veda's staat, dan vinden we daar ook steeds de krijgsheld terug, die gelijktijdig wijze is. De soldaat, die ingewijde is, voor ons haast een onvoorstelbare figuur misschien, maar hij is er.

Omdat zonder eerst het gezag te leren, je met macht alleen niets kunt doen. Dat de vrijheid die je een ander geeft, het meest belangrijke is, kun je je pas ontworstelen eigenlijk aan je gebondenheid met het mens-zijn. Dan komt de vrije dienstbaarheid. Maar heb je vrije dienstbaarheid dan kun je geestelijk verder gaan. Maar op een ogenblik zul je zien: ik kan wat ik weet op aarde, op dit moment, ook aan de mensen geven, dat is nuttig. En dan kun je door een medium gaan spreken. Je kunt natuurlijk ook incarneren.

Dat gebeurt dan ook soms. U ziet, dat zo'n persoonlijke cyclus een hele hoop aspecten heeft, waar u eigenlijk nooit over heeft nagedacht. Ik hoop niet dat ik iemand shockeer wanneer ik hier onmiddellijk constateer, dat de mensen leven met een visie op de wereld, die absoluut absurd is.

God heeft de mensen lief en wie Hij liefheeft straft Hij.... Raar! Ik weet niet of dat misschien niet een beetje sadistische liefde is. Degene die dat graag ondergaat, zou dan een soort geestelijke masochist moeten zijn. God heeft ons gedoemd om hier op aarde te leven om de hemel te verdienen. Dus m.a.w. je moet hier op aarde zo ellendig mogelijk zijn, dan krijg je misschien later een beetje geluk. Is dat nog een redelijke God? Is dat nog een redelijk mens?

Werken is een zegen! En daar bedoelen ze mee, werken op de manier die een ander je voorschrijft. Ik vind het kolder. Natuurlijk, ik weet het, in uw maatschappij kunt u niet anders, uw maatschappij is er op gebouwd, op die misvatting. Maar leeft een mens nu eigenlijk om gelukkig te zijn, om bewust te zijn, of leeft hij om zoveel mogelijk te werken en eventueel pensioen te halen?

Ziet u wat ik bedoel? Bij incarnatiecycli ontstaan dergelijke misvattingen, omdat iedereen probeert het te rationaliseren; werken is noodzakelijk, zeker maar zodra dit werken een kwestie wordt van meesters en knechten, dan kan de meester proberen om voor de knecht het werk aanvaardbaarder te maken door te vertellen, dat hij meer krijgt dan zijn salaris: Gods zegen!

Kijk, dat is natuurlijk kolder! Wanneer ik werk vanuit mijzelf omdat ik voel dat dat goed is, dan is dat heel wat anders. Dan ben ik er gelukkig in, dan zou ik zonder dat niet kunnen leven. Dat geldt net zo goed voor een verzorger in een leprozerie, als voor een man die ergens in een mijn zit, voor een kunstenaar of een nietsdoener. Iedereen heeft in zijn leven iets, waar hij gelukkig mee kan zijn, waar hij expert in kan zijn. En nu zou u zeggen: dat is dwaasheid. Iedereen moet dat nu juist maar kunnen gaan doen.

Nee, in uw maatschappij kan dat ook niet, maar houdt dat nu in dat mijn denkbeeld dwaas is? Of is uw maatschappij dwaas? En nu stel ik dit:

Wanneer ik in een bepaalde cyclus een besef heb gewonnen, dan is dat besef gebaseerd op mijn ervaringen. Het houdt als besef al vaardigheden in. Het gaat dus hierom; wanneer u beeldhouwer bent, of u bent vroeger beeldhouwer geweest, dan zult u dus in uw zoeken naar een perfecte vorm voor de perfecte verhouding zoveel begrip hebben meegebracht, dat u in een volgend bestaan altijd zult werken met die perfecte verhouding. En komt u nu weer op aarde, dan kunnen ze bv. van u een ambtenaar van het kadaster maken. Maar daar zult u niet gelukkig in zijn. U voelt zich misschien beter thuis in de scheikunde of in de kunst. Want u zoekt naar een bepaald schoonheidsidee. En die schoonheidsidee kun je nu eenmaal niet vinden in cijfers. Tenminste niet zoals die hoofdzakelijk worden gebruikt.

Elk mens heeft een zekere voorkeur. Maar nu weten we allemaal, het gaat niet zo. Er zijn er onder u, die prima botenbouwers zouden zijn, dan zouden ze gelukkig zijn, maar ze moeten schrijven, of ze moeten ontwerpen of ze moeten verkopen, of ze moeten praten. Wanneer je nu begrijpt dat daardoor dus een deel van grondbesef niet geuit wordt, dan zult u ook begrijpen dat een volgende cyclus een compensatie zal moeten geven

En nu krijgen we het typerende; de compensatie zal door de mens altijd emotioneel worden gezocht, omdat hij mentaal niet in staat is om voor zichzelf waar te maken; ik zou het niet zo moeten doen, ik zou het anders moeten doen. Hij durft zijn zekerheid niet prijs te geven. Het resultaat is dat een groot gedeelte van de bewustwording van cyclus a in cyclus b wordt omgezet in emotie. Emotie kan niet worden beseft, die wordt ondergaan!

De volgende bewustwordingscyclus zal dus een deel van wat hier als mogelijkheid in lag, niet hebben waargemaakt, is hier dus ergens tussen de wal en het schip in geraakt, en wat hier ook door blijkt; er is nu weer een besef, waarin die emotie en de behoefte aan die emotie een grote rol speelt. We krijgen dan met een mens te maken die op bepaalde terreinen zeer emotioneel is. Hij heeft die emotie nodig maar moet nu weer leren die emotie vorm te geven, dus haar te beheersen, want zonder dat blijft dat deel uitgeschakeld. Kijk eens, de hele kwestie waar u dus mee zit is de vraag, is dat nu wel logisch? Maar mag ik u eens vragen, wat is in uw leven logisch?

Niets... en daarmee zijn we er. Logica is iets wat zich vastklampt aan een vaste regel, een vaste oorzaak en gevolgverhouding. En deze kan bestaan zodra wij uitgaan van een beperkte en gedefinieerde erkenning. Op het ogenblik dat wij verder gaan met deze beperkende en gedefinieerde erkenning, is de logica weg. Het eigenaardige is, dat bv. grote uitvindingen vaak in wezen onlogisch zijn. Voordat penicilline werd uitgevonden hebben een hoop dokters alles gedaan om die oude wijfjes ervan af te krijgen een beschimmelde broodkorst op wonden te leggen. Weet u nog? Het was onlogisch dat je met die viezigheid iets kon genezen. Waarbij dus wel heel onlogisch is, dat bepaalde medici zeggen dat bepaalde volksmiddelen helemaal geen zin hebben. Ze kunnen gelijk hebben, maar ze kunnen ook ongelijk hebben, want dat heeft de praktijk uitgewezen. Maar het zou onlogisch zijn om dat te zeggen, zegt de medicus, want daardoor moedig je de kwakzalverij aan. Begrijpt u me?

Op die manier hebben we geen echte logica en die hebben we in het leven ook niet. Maar u bent nu deze weg gegaan en u bent iets te kort gekomen. Nu zou u zeggen, teruggaan, maar we gaan nooit terug, we kunnen niet terug. Dat wat ik eenmaal weet kan ik niet meer verliezen. Ik kan het tijdelijk op de achtergrond drukken, maar ik kan het niet kwijt. Het is net het onderbewustzijn, u kunt zich bepaalde dingen niet meer herinneren, maar ze zitten in uw onderbewustzijn en op een gegeven ogenblik spelen ze een rol. Op dezelfde manier is dat met de incarnatiecycli.

En nu kan het zijn dat mijn onderbewustzijn vergelijkt, en dit verdrongen aspect, dat niet beseft wordt, mij weer dwingt tot een emotionele interpretatie. Dan gaat die emotie weer een rol spelen, waarbij echter die incarnatie of het geestelijk bestaan niet meer beantwoordt aan mijn denkbeelden. Naarmate de mens verder afwijkt van de waarden die in een bewustwordingscyclus vergaard zijn, komt hij terecht in een wereld, die tegenstrijdig is met zijn eigen besef van logica.

Zijn begrip wordt dus voortdurend als het ware, geweld aangedaan. Het wordt geforceerd. Iemand die altijd heeft gezegd, er is geen God, kan tegenover een wonder komen te staan. Hij kan dat wonder wegpraten, natuurlijk, maar het is er. En hij zal moeten zoeken naar een verklaring waardoor het dan zonder God kan bestaan. Dat is de grote moeilijkheid.

Maar iemand, die dat eerlijk probeert te doen, zal daardoor een aantal factoren in zijn leven gaan zien, en daarmee gaan werken, en beseffen, dat hij ze daarvoor niet hoeft gezien.

Het is helemaal niet erg om een Godloochenaar te zijn, helemaal niet, helemaal geen bezwaar tegen zelfs.

U mag rustig zeggen dat er geen God is, geen hiernamaals ook, maar u wordt in uw leven met allerhand eigenaardige dingen geconfronteerd. Zoek daarvoor dan een verklaring, maar probeer ze niet terzijde te schuiven met vergissingen of onzin, hallucinaties en dergelijke dingen. Er zijn voldoende verschijnselen, reële verschijnselen!

Dan zult u ontdekken dat er in een persoonlijke incarnatiecyclus gemiddeld per 7 cycli 1 cyclus ontstaat, die direct strijdig is met het besef, waaruit ze voortkomt.

En dat de niet besepte inhoud van het wezen, de interpretatie van de wereld bepaalt en het besef niet in staat is zonder meer de dingen te aanvaarden. Er ontstaat een conflict tussen een

ik en de wereld en uit dat conflict ontstaat opnieuw beheersingsmogelijkheden. Ik hoop niet, dat het te ingewikkeld is, maar het is nu eenmaal een ingewikkelde materie.

Nu zou u zeggen, ja, maar waarom dan langs deze weg? Kan het niet anders? Theoretisch kan het anders, wanneer wij in staat zouden zijn volledig eenzijdig, doelgericht te leven, zouden wij waarschijnlijk in een menselijk leven of in een geestelijk bestaan een bewuste sprong kunnen maken, waardoor wij meerdere cycli a.h.w. ineens afwerken.

Dit is voor een mens theoretisch haalbaar, maar praktisch niet en ik kan u erbij vertellen dat het voor een geest precies hetzelfde is. Juist deze situatie maakt wat ik over de persoonlijke bewustwordingscycli zeg, de algemene gang van zaken, meest waarschijnlijk. In de totale cyclus hebben wij dan te maken met rassen.

Nu moet u niet denken, dat een ras een bepaalde fase doormaakt, mensheid, afgelopen en einde. Nee, wij zien namelijk dat elk bereikt besef op een steeds hogere schaal opnieuw wordt uitgedrukt. In het begin speelde het kleine jongetje met lucifers, daarna kreeg hij een paar cowboys, indianen of soldaatjes. Daarna werd hij sergeant-majoor, en daarna ging hij in de politiek en hij werd minister van defensie. Begrijpt u?

Op die manier gaat het, op een steeds hoger niveau. Deze vergelijking, hoe mank ook, geeft aan dat we steeds met een groter overzicht gaan werken. Maar met een groter overzicht werken is alleen mogelijk, wanneer gelijktijdig de veelheid afneemt. En daar krijgen we nu het typerende.

We hebben oorspronkelijk te maken met individuen. Maar naarmate we hoger komen hebben wij te maken met groepspersoonlijkheden, samengestelde persoonlijkheden, waarbij een groter aantal ik-heden naar buiten toe tezamen als één Ik optreden op grond van een intern bereikte harmonie. Een soort geestelijke vakbond. Maar dan met arbeiders die tegelijkertijd medebestuurders zijn. Iets wat op aarde ondenkbaar is, hè.

Op deze manier krijgen we dus te maken met grote entiteiten. Maar een hogere entiteit zal in het lagere niet alleen zijn besef uitdrukken, maar ook zijn persoonlijkheid. In het totaal van ontwikkeling en bewustwording zien wij steeds weer het stempel van de samengestelde persoonlijkheid zich afdrukken op het milieu waarin het lagere ik leeft. En dat is dan geloof ik wel een reden, dat ik eindig met deze inleiding. Ik hoop niet dat ik u te lang of te kort verveeld heb hiermee. Maar het besef van de samengestelde z.g. hogere entiteiten, groepsgeesten en dergelijke bepaalt het milieu, waarin de kleinere werkzaam zijn. Niet hun lot. Anders gezegd; de ouders bepalen wel wat voor speelgoed de kinderen krijgen, maar hoe de kinderen ermee spelen, dat moeten ze zelf uitmaken. Ook of ze het heel houden of kapot maken.

Op deze wijze ontstaat dus een soort hiërarchie, waarbij elke beëindigde totale bewustwordingscyclus zich weer uit in een milieuvorming, waarin de volgende fase plaats vindt. Het is een soort eindeloos proces, als je het zo ziet.

Dit eindeloze komt voort uit het feit dat we rekenen in tijd. Maar zodra we tijdloos zijn, wordt het anders. In het tijdloze nm. is elke fase vanaf het eerste besef tot de laatste realisatie, het groot besef, één geheel. Er zijn voor het ik daarin niet allerhand brokjes en stukjes. Het is en blijft één geheel.

En alle ik-heden, die uiteindelijk samenkomen, volgens ons, zijn dus altijd met elkaar Verbonden. Het beeld van de cyclische incarnatie is een soort stralende zon, waarvan de stralen naar alle kanten uitgaan, maar in het middelpunt samenkomen tot een onvoorstelbare gloed.

Het verblindende licht en de kracht die dit alles beweegt, verbergt zich achter het verblindende licht. Achter het grote, dat leven en mensheid samen vormen, schuilt in het tijdloze de oorzaak ervan. En is niet kenbaar. Wanneer wij als mensen spreken van God, dan spreken we dus niet van de werkelijke God, want die kunnen we niet zien, maar we spreken van dit punt in het tijdloze, waarin ons eigen lot, het lot van alle anderen bereikt en kruist. De inhoud van het totaal kan van daaruit verkregen worden. Ook in elke straal. Maar dan moet je uitgaan van het standpunt dat je als tijdloze eenheid je steeds bewust moet worden van de totaliteit, waarbij je behoort.

Naarmate je meer intuïtief, door geloof, door je verstand komt tot de aanvaarding van het ik als deel van een groter geheel en gelijktijdig daarbij de illusie van omgeving als bepalend voor het ik, kunt overwinnen, dan vind je de verbinding met de oneindigheid en dan heb je daar dus de werkelijke bewustwording, de inwijding, die weliswaar niet uitsluit dat je voortbestaat in de materie, maar die de materie dan alleen maar als een klein filmbeeldje ziet in de oneindige rol, die "je leven" heet.

Ik geloof dat ik daarmee het meeste heb gezegd dat ik vanavond ter discussie wilde stellen. En ik geloof, dat ik u dan maar moet uitnodigen om nu eerst adem en frisse lucht te gaan scheppen, in de hoop dat u straks, alles wat u onlogisch vindt, als het even kan, een beetje pittig formuleert. Dat tweede gedeelte kan dan, door uw vragen en belangstelling, het beste deel van de avond worden.

Wat ik heb gegeven was een inleiding, onbeholpen misschien, maar daar kan ik ook niets aan doen. In ieder geval was hij feitelijk ongeveer juist. Daar sta ik voor in. Wat u daar aan lessen uit wilt trekken moet u zelf weten. Ik zal trachten vanuit mijn standpunt te antwoorden, als u maar één ding onthoudt; ik kan u mijn conclusies geven, mijn besef, maar ik kan nooit bepalen hoe u moet leven, tenzij u toevallig misschien precies tot dezelfde groep zou horen als ik. Maar dat is een uitzondering. Vrienden, ik wens u een aangename pauze toe.

DE DISCUSSIE NA DE PAUZE MOET HELAAS WEGENS TECHNISCHE MOEILIKHEDEN KOMEN
TE VERVALLEN.